
mededelingenblad van het SINT JOZEFKOOR

JAARGANG 7 no 4 mei 1997

Redactie
Wim van Hugten

Solesmes, een rustpunt.

Al verschillende jaren hadden wij geld gereserveerd voor een studiereis naar het Mekka van de Gregoriaanse muziek; een reis dus naar het Franse dorpje Solesmes met zijn voor ons bekende abdij.

Het uitzonderlijke aan deze reis was dat, in tegenstelling tot de vorige keer, nu ook onze sopranen meegingen. Ik moet zeggen dat mij dat persoonlijk uitstekend is bevallen. Zozeer zelfs dat ik na thuiskomst spontaan zei: "Ik ga nooit meer zonder de kinderen van het koor naar Solesmes."

Dat ook de kinderen het als iets bijzonders hebben ervaren moge blijken uit opmerkingen van velen onder hen die vroegen: "Theo, gaan we volgend jaar weer?"

Waar al dat enthousiasme vandaan komt is moeilijk te zeggen. Kwam het door de vele leuke momenten met een ontspannend karakter of kwam het ook juist door het meer serieuzere werk?

Ieder immers heeft op zijn eigen manier de opgedane indrukken vewerkt. Mooi is trouwens dan om te zien hoe de mensen tijdens de getijden en de heilige mis het een en ander beleven.

De een probeert alles nauwgezet te volgen met misboekje en graduale in de hand. De ander let alleen op de zang en tekent in zijn eigen graduale wat opmerkingen m.b.t. de uitvoeringswijze.

Bij weer andere mensen lijkt het meditatieve de boventoon te voeren. Zij zitten te mijmeren bij al die koorzang die voorgeschoteld wordt. En toch is er bij al die zang een stilte; er heerst rust in de abdijkerk.

Men komt vanzelf tot rust; tot een innerlijke rust.

Je voelt dat sterk bij het verlaten van de kerk. Niemand die een lange tijd iets zegt. Ieder verlaat de abdij met zijn eigen gedachte. Een belangrijk moment voor jezelf! Een belangrijk moment ook voor ons koor als geheel.

Wat dat betreft was voor mij persoonlijk de reis naar Solesmes ook een bevestiging van hetgeen ik eigenlijk al lang wist. Het St. Jozefkoor is niet zomaar een koor, het is meer, véél meer.

Laten wij gesterkt na deze reis, met volle inzet en overtuiging, op de door ons ingeslagen weg voortgaan.

"Cantate Domino"

Theo Bastiaans,
voorzitter.

ASCENDIT DEUS IN IUBILATIONE

"God steeg op onder gejubel" (Ps.46,6) zingt de offertorium van Hemelvaart. Voor de kleine 500 fransen die in "Chapelle du chêne" de H.Mis op 8 mei j.l. bijwoonden werd dat wel letterlijk geïllustreerd toen ons St.-Jozefkoor daar de gezangen verzorgde. Toen een dame me aanschoot terwijl ik achter jullie aan de sacristie in wilde lopen om tegen me te zeggen: "Mon révérend père, merci pour la belle Messe", was ik natuurlijk trots. Niet dat ik me normaal niet realiseer hoe fijn het is dat we aan onze liturgische zangtraditie werken: Het is fijn om dat met anderen te kunnen delen en te merken dat koorzang over alle grenzen heen mensen verbindt en in geloof samenbrengt. Na de plezierige reis was het eerste wat we deden anderen vreugde bezorgen, en daarbij hadden jullie het leeuwedeel, is het vreemd dat er op onze reis zegen rustte?

Er zijn veel herinneringen die me met dankbaarheid vervullen: ..Geen van de kinderen met heimwee-problemen, goede sfeer onderling, het vele plezier, geen ongelukken, een voorspoedige reis, de veelzijdige en mooie indrukken (Futuroscope, Chartres), de waardevolle lessen van père Saulnier, de liturgie in de Abdij van Solesmes waarin we iets mee kregen van de sfeer van aanbidding die bij Gregoriaans hoort en Gerard die er te Solesmes voor zorgde dat "ascendit pastor Adrianus in iubilatione" voorkomen werd, de vreugde en het plezier bij ons als twee goede reisgenoten, de bonte avond

met een geweldige variatie aan talent, de plezierige en eerlijke gesprekken onderweg; en 'last-but-not-least': Het heerlijke eten, al zullen niet alle sopranen het daarmee eens zijn dankzij het 'vanille-eiwit-dessert' en de 'gespierde kipjes'. Het enige probleem dat er voor mij was, was 'Pictionary'. Hoe kan een serieuze priester - onderworpen aan wereldse spelen - na een avond 'Pictionary' nog staande houden dat hij serieus is. U ziet het: Niet alleen het serieuze ambt van voorzitter staat onder spanning (om mijn eerste brief aan de bisschop maar weer eens in herinnering te roepen...)!

Het was voor mij ook heel fijn, dat ik geen enkele dag de H.Mis alleen heb moeten vieren. Ik had in Frankrijk een geweldige parochie die iedere dag spectaculair groeide met goede misdienaars: André en Annemarie en een zorgzame lector: Jos Leenen. Ik denk daar met dankbaarheid aan terug.

Terug in Helmond kreeg heimwee naar Solesmes geen kans: Er was (na de H.Mis op maandagmorgen van 9.- u. die ik oprdroeg uit dankbaarheid voor de fijne reis en de behouden thuiskomst) meteen veel werk. Fietsend van- het-één-naar-het-ander lag er een grijns op mijn gezicht, waarvan parochianen de oorzaak meestal niet vermoedden: Mijn herinneringen aan Solesmes...

Hartelijke groet en bedankt dat ik mee mocht!

Ard Smulders, pr.

GREGORIAANS IS OM VAN TE GENIETEN

Leerzame lessen van Dom Saulnier

Als je de monniken van Solesmes weer hoort, voor mij voor de zoveelste keer, dan is het of tijd een verzinsel is. Ik was weer terug van weggeweest en ik werd voor de zoveelste keer opgetild. Natuurlijk kun je praten over hun typische nasale klinkervorming, je kunt ongelijkheden horen en niet altijd nemen ze zuiver tonen over. Maar toch....

Wat vooral overkomt is die serene rust, het natuurlijke, het bijna niet zingen, het niet zelf bezig zijn, maar het laten gebeuren. Hun zingen is ademen.

Ik was aangenaam verrast om bij de H. Mis tijdens het offertorium de dirigent te zien dirigeren op de ons vertrouwde arsis-tesis-wijze. Even hadden we er goed zicht op, toen de voorzangers in twee rijen tegenover elkaar stonden om de akolieten door te laten.

De grote lijn, daar gaat het nog steeds om, waarbij het detail van wezenlijk belang is, maar wel ondergeschikt blijft. Wanneer, zoals in sommige benaderingen, het detail de overhand krijgt, het naar boven gehaald wordt en dus boven-geschikt wordt, zonder het daarna weer terug te plaatsen in zijn eigen kader, het onder-geschikte, dan ondergraaf je daarmee het bouwwerk.

Als het detail zijn plaats niet meer kent, uitgezeefd wordt, dan is het muggenziften. Om de grote lijn vast te kunnen houden, is het van het allergrootste belang op tijd te ontspannen. Hoeveel beter kun je na een ontspanning weer een nieuwe spanning opbouwen. Stapel je te veel arsis-momenten op, dan raak je over-spannen. Teveel van het goede is afmat-tend.

Meesterlijk zijn de monikken in hun ontspanning, zo'n rust zo'n kalmte, dat zelfs de kleinste arsis ook werkelijk gevoeld wordt. Het is als het kabbelen van een beek, de golven van de zee, het wuiven van een korenveld. Daar kunnen we nog veel van leren. Daar zullen we, als niet monikken, als burgers van een jachtige prestatie maatschappij, met als mode-woord stress, ook wel het meeste moeite mee blijven houden.

Gelukkig heeft Dom Saulnier ons een aantal grondregels gegeven om, zo de ontspanning niet van nature komt, hem op te roepen, zonodig enigzins af te dwingen. Alhoewel, niets laat zich forceren, zeker niet de ontspanning. (We oefenen net zo lang tot het spontaan kan, zei Fons Jansen).

In volgorde van belangrijkheid gaf Dom Saulnier ons drie regels:

1. TEKST

Gregoriaans is gecomponeerd op tekst.

Voor de componisten was het Latijn vertrouwd. Ze dachten in het Latijn als was het hun moedertaal. Tekst en melodie zijn één. Tekst is Ritme: Ritme van het stuk, ritme van de zin, ritme van het afzonderlijk woord, ritme van het accent. Om een woord tot zijn recht te laten komen, moet het woord een eenheid blijven. Het mag niet opgaan in het volgende woord. Als we de laatste noot van een woord kort maken, vernietigen we de éénheid, dan gaat het ten onder, dan wordt het niet verstaan. Verder dient het één in zichzelf te zijn i.p.v. verbrokken. Elke lettergreep dient te worden afgewerkt door de laatste noot van een neum nooit kort te maken.

Onder neum wordt verstaan: een groep noten boven een lettergreep. (Dit kunnen dus meer noten zijn dan een groep van twee of drie). Binnen een neum kennen we de neumatische elementen. (Dit zijn dan de groepen van twee of drie noten).

Door dit basisprincipe: laatste noot van een neum is nooit kort, bevorderen we de verstaanbaarheid, maar vooral bewerkstelligen we de ontspanning, die in zich de motor is van een nieuwe arsis.

2. MELODIE

We dienen elke beweging van de melodie te respecteren. Bijvoorbeeld in een bepaalde modus dienen de stabiele noten niet veronachtzaamd te worden, ten voordele van de labiele noten.

In de alleluia: Adducentur G.R.I. 500 in de IIIe modus is mi grondtoon, ti (do) dominant en sol mediant. De tweede regel begint met mi-fa-sol-la-sol-la, waarbij fa de ictus heeft. Sol is de stabiele noot en trekt als het ware de aandacht naar zich toe (en daarmee de ictus).

3. STUDIE VAN DE NEUMEN

Tekst en melodie bepalen het groot Ritme. Waar tekst niet meer voorhanden is, op melisma's b.v. bij een alleluia, kun je uitgaande van de melodie structuren aanbrengen en er melodische woorden in herkennen. Elk melodisch woord wordt behandeld alsof het een woord is (zie 1.).

In neumen (meerdere noten op één lettergreep) en in lange melisma's (trossen noten zonder verdere tekst) dienen alle neumatische elementen onderzocht te worden om nuanceringen aan te kunnen brengen. In de oude handschriften zijn details genoteerd die aanwijzingen geven voor uitvoering. Het blijven echter details; niet meer, niet minder. Het ritme van de tekst is niet in de neumen vastgelegd om de eenvoudige reden, dat men niet opschreef wat men toch al wist. Algemene wetten werden niet opgeschreven. Wat genoteerd werd is het skelet, zonder vlees en bloed. Gregoriaans is levende muziek, dank zij de tekst (1) waarop de melodie gebouwd is (2).

Tot slot.

Laten we de komende tijd ingespannen bezig zijn met het detail, niet tevreden met het ongeveer en ten naaste bij, genietend van de finesses.

Laten we daarbij de grote lijn niet uit het oog verliezen, door ontspannen ons mee te laten voeren, door niet te veel ons best te doen, door los te durven laten en te genieten van de stilte achter het gregoriaans.

Jos Leenen

Ha luitjes!!

Het is al weer even geleden, dat wij om 07.00 uur (gaap, snurk) vertrokken naar Solesmes. Het begon allemaal goed, alleen niet voor Pierre, de chauffeur..... Die had even niet goed begrepen waar we precies heen moesten en dacht dat hij een snoepreisje tot net over de grens moest verzorgen. Helaas, dat viel tegen, hij moest een klein eindje verder rijden en wel met een heel koor 5 dagen doorbrengen in een piepklein plaatsje, 200 km. onder Parijs! Maar hij heeft er toch geen spijt van gekregen, hè Pierre?

De busreis was een belevenis op zich; kwartjes zoeken, vieze boekjes lezen (Suske en Wiske, Yes), zingen natuurlijk, sterke verhalen van de vorige Solesmesreis uitwisselen, de pastor zenuwachtig maken etc., en natuurlijk werd er even bepaald wie er een hond, geit (bèh), zwijn of konijn was. En met de vlam in de pijp, waren we veel te vroeg in La Chapelle du Chêne (paniek bij de kok). Iedereen mocht een mooi kamertje uitzoeken, met prachtig behang. De kinders lagen gelukkig allemaal bij elkaar in de buurt, zodat Chantal en Kitty niet het hele klooster door hoefden te rennen om het iedereen naar de zin te maken.....

Over het eten waren de meningen verdeeld, maar de bediening was goed (ze verstonden zelfs gewoon Hellemonds, nietwaar Jan Swinkels?), het gezelschap aan tafel zeer gevarieerd en de menu's een beetje vreemd, maar wel lekker. Wijn was er in overvloed (mjamie) en 's avonds werd er gelachen en werd er zelfs Pictionary gespeeld met de kapelaan. Die vond het zenuwslopend en had moeite met sommige plaatjes te tekenen. Maar speciaal voor Ard hebben we een nieuw werkwoord uitgevonden: Nicotineren. En daar planden we uiteraard ook tijd voor in.

Eén van de hoogtepunten was op donderdagmorgen het zingen van de H. Mis in Chapelle du Chêne. Sommige mensen werden spontaan zenuwachtig, gingen met de toog aan op het gras liggen, kregen last van buikkrampen of wisten totaal niet hoe zo'n toog nou eigenlijk aan moest. Maar, alles komt goed, zeggen we dan maar.... en dat bleek ook wel. Zelfs Ard heeft in zijn beste Frans een stukje Mis verzorgd en er werd goed gezongen.

Een tweede hoogtepunt was het bijwonen van de Vespers in de abdij in Solesmes. Een belevenis op zich!! Kijken, luisteren en vooral errug lang knielen... auw, auw. En alsof je nog niet pijn genoeg hebt aan je knieën, wordt je buiten ook nog berispt door een oudere dame, die je om de nek vliegt, omdat je een heerlijk sigaretje staat te roken. Hoe is dat nou toch mogelijk?

In de stromende regen pappie en mammie bellen is ook geinig. Vooral als de een of andere grapjas tegen moeder gaat zeggen: "Mam, ik mocht van Chantal niet zeggen dat we vieze kip gehad hebben...". Heel fijn, daar sta je dan met je goede fatsoen. Maar we hebben wel gelachen, met z'n zessen in een telefoonsel.

Vrijdag: Futuroscop!!! Wauw. Te gek, man!! Keten!!! Er moet wel even gezegd worden dat tijdens de picknick om 12.30 uur alleen de jeugd en Sjef op tijd waren en dat de heren er de kapelaan het lieten afweten!!! Foei. Ze hadden een of andere smoes verzonnen, dat ze ergens in de rij stonden en er niet meer uitkonden. Ja, ja. Sommigen van ons hebben zelfs sexuele voorlichting gehad bij een van de voorstellingen. Waar zo'n pretpark toch al niet goed voor is!

Over wat de heren zaterdag allemaal hebben uitgespookt, kan ik niets zeggen, maar de groep van tien (dames, kinderen en begeleidsters) heeft veel plezier gehad. We mochten de bus, met Pierre erbij, vorderen voor een privé-reis naar Sablé. We kregen uiteraard weer een zeer uitgebreid lunchpakket mee, met o.a. kaauwe kiep, hè Eefje? Die kiep vond het namelijk veel te benauwd in het plastic bakkie en besloot los te gaan lopen in Eef's rugzak. En ze rook toch lekker! Uiteraard hebben we Sablé onveilig gemaakt, hebben lekker op een terras gezeten en een hoop lol getrapt. Alleen kunnen we geen supermarkt of koekjes meer zien... Sablé-de-sablé, koekjes met kartelrandje, ronde koekjes, rechthoekige koekjes, koekjes in doosje of blikje, veel of weinig koekjes, lichtbruine of donkerbruine koekjes, noem maar op, Caroline heeft ze allemaal gezien of gekocht. Tientallen tassen bungelden aan haar armen en zelfs wij werden als pak-ezels gebruikt om al die koekjes te versjouden. Er moesten zelfs een paar banken plat in de bus, anders kon het er allemaal niet meer in...

En dan 's avonds de Bonte Avond. Roffel, roffel, tam tam... Er was veel ingestudeerd en de tranen rolden over de wangen van het lachen. Stan nam de aankondiging van het programma voor zijn rekening en dat was hem uiteraard wel goed toevertrouwd. In het Nederlands, Frans of Bels, het maakte hem allemaal niets uit. We hebben spellekes gedaan, de Spice Girls waren speciaal naar Frankrijk gevlogen in gewaagde minuscule jurkjes en strakke topjes en een stel wilden waren uit de jungle ontsnapt. Een zangeres uit Fame had speciaal voor ons een plaatsje vrijgemaakt in haar agenda en over Ard niets dan lof!! Een groep nonnekes moest de act zelfs tweemaal

opvoeren en de fans gingen boven op de stoelen staan, om ze aan te moedigen. Dat was wel kei te gek. En de voorzitter moest natuurlijk weer afsluiten met een veel te lange preek, maar alla, what's new? (geintje, meneer de voorzitter).

En toen zat het er bijna weer op. De terugreis was uiteraard ook weer beregezellig en er werd nog een stop gemaakt in Chartres, waar we de prachtige kathedraal bezocht hebben. Wel waren enkelen van ons te laat in de bus, omdat één figuur (hum, ik noem geen namen) de hele souvenirwinkel wilde leegkopen, althans, wat de kaarten betreft. We probeerden hem naar buiten te sleuren, maar nee hoor, hij kwam pas toen hij honderden en honderden kaarten gekocht had en ze bijna niet meer kon dragen.... Hij is nog uren bezig geweest in de bus, om ze te bewonderen en te sorteren.

Nu komt er ook nog een serieus stukje in dit verhaal. Via deze weg willen Chantal en ik iedereen hartelijk bedanken voor de geweldige reis. De kinderen zijn ontzettend lief geweest (de dames en de heren ook hoor) en het was heel ontroerend om een cadeautje van hen te ontvangen en te horen dat ze het ook erg naar de zin hebben gehad. Wij hebben erg graag de begeleiding gedaan en hopen iedereen spoedig weer te zien bijvoorbeeld op een reünie, zodat we foto's en verhalen kunnen uitwisselen en nog lang kunnen nagenieten van deze reis. Wij zullen het niet gauw meer vergeten.

Bedankt!!!!

Blijft nog mevrouw Huisman hartelijk te danken voor haar, tijdens de reis aan de jeugd te besteden, donatie. Mevrouw Huisman: uw gift is goed besteed, de jeugd heeft er bijvoorbeeld van naar thuis gebeld en van consumpties genoten op een terrasje. Dank u wel!!!

Groetjes, Kitty van Lieshout
(de ene helft van de lijding, oh pardon, leiding).

HOI SOLESMES-LUITJES EN NIET SOLESMES-LUITJES

Het zit er weer op, onze wereldtrip naar Frankrijk. Woensdag(nacht) was het zover: om 07.00 uur vertrokken we met onze chauffeur Pierre van Hooijdonk. De bus was van alle snuffjes voorzien: ligstoelen, soep, koffie, chocomel, een koelkast met frisdranken, een TV en natuurlijk een WC. De reis verliep gladjes, geen enkel onnodig oponthoud (file). Daarom kwamen we al om 16.30 aan. Het eten stond nog niet klaar omdat ze verwacht hadden dat we vertraging zouden hebben. Nadat we eerst onze prachtig behangen kamers (een bloemetjesgordijn) hadden opgezocht, gingen we maar eerst met hongerige magen (behalve Emiel, die al buikpijn van de snoep had) in de kerk repeteren. Over het avondeten hadden we niet te klagen: 5 gangen met als hoofdgerecht spinazie met een ham-kaas croisant. Het is de volgende keer toch aan te bevelen om er voor te zorgen dat je geen varkensvlees mag hebben: heerlijk, die biefstuk in plaats van een croissant!

Op donderdag hadden we een heerlijk ontbijt: stokbrood met boter en suikerzoete jam. Om 10.00 uur moesten we repeteren, waarna om 11.00 uur de mis volgde. We hadden goed gezongen (beter dan op Pinksterzondag tenoren!), wat reacties als "bon, bon, très bon" opleverde. We verstaan niet veel Frans, maar dat nog net wel. Na de mis was er weer eten: Overheerlijke kip-kluifbotten. Vooral Emiel genoot ervan. Na een grondige ontleding van de kip door hem, had Chantal acuut geen honger meer!

Na het eten stond een bezoek aan de abdij op het programma. We waren al vroeg in Solesmes, een klein dorp met alleen een bakkertje dat open was. De tijd kroop dan ook voorbij en na een bezoek aan de rivier de Sarthe (waar de

vissen nu nog rondzwemmen met een hersenschudding van de vele vele steentjes waarmee ze bekogeld werden) en het "Grand Hotel", konden we de Vespers bijwonen. De heren mochten voor het hekje zitten, al kon het vrouwenvolk Jan van Sas af en toe nog horen vanaf hun plek.

Op vrijdag gingen we naar Futuroscope. We vertrokken al vroeg, alleen had Ard verwacht dat we, na een zware avond, nog vroeger op zouden staan. Helaas prefereerden vele trouwe parochianen toch hun bed boven de ochtendmis, die nog vroeger dan vroeg was. Futuroscope was mooi maar superdruk. De jeugd gaf het goede voorbeeld bij het eten. Om half een (afgesproken etenstijd) was de hele jeugd aanwezig en alle heren op Sjef Strik na, waren spoorloos. Sjef heeft gelukkig nog enig besef van tijd. Gelukkig had Stan de sleutel van de eetkluis, dus konden we, na een minuut stilte voor diegenen die wilden bidden, om stipt half een aanvallen. De heren arriveerden na 12.50 uur in kleine groepjes. Om half zes begonnen we weer aan de tweeënehalfuur durende terugreis, waarna we om 20.00 uur aan konden schuiven aan tafel.

Op zaterdag waren de trouwe parochianen trouwer: er zaten ongeveer 15 personen in de kapel toen onze priester tweeënehalf minuut te laat kwam. Och, dat ie moeite met op tijd komen had, was al algemeen bekend. Maar dat i als hij te laat kwam, nog een uuuuitttgebred begin- en eindgebed deed, tja, dat duurde toch wel lang. Maar Ard: een compliment voor je plichtsgetrouwheid na de lange gezellige avonden!

Om 09.45 uur woonden we de H. Mis bij in de abdij, waarna we met de jeugd en de dames richting Sablé vertrokken. Toen onze trouwe Pierre ons in Sablé afgezet had, werd de lunch verdeeld over de rugzakken die we bij ons

hadden. Omdat het eten best wel zwaar was, hebben we maar meteen op een bankje midden in de stad gegeten. Nadat we een aantal malen de winkelstraat doorgecrosst hadden, een terrasje hadden gepikt, de supermarkt minimaal vier keer bezocht hadden in ons beste Frans, en Susan en Eefje een edele poging toch maar niet gewaagd hadden om van zo'n "gat-in-de-grond-WC" gebruik te maken, kwam Pierre ons weer ophalen om de Vespers bij te wonen.

Na het avondeten werd alles in gereedheid gebracht voor de bonte avond. De bonte avond was inderdaad bont:

- * Stan was onze Franstalige show-master;
- * trivianten met Leontain en Jos;
- * Ard kan geen autorijden en moet dus maar op de fiets;
- * Maud zong een prachtig stuk uit "fame";
- * Silvère kweekte alles bij elkaar in de jungle
Jos maakte Leontain impotent;
- * Ard gaf een prachtige solo weg;
- * Susan en Eefje stalen de show in hun jurkjes;
- * alle trouwe jeugd-parochianen werden opeens zingende, swingende nonnen;
- * de jeugd zong "no doubt";
- * Theo gaf weer eens een lange redevoering weg (zonder in bad gezeten te hebben!);
- * en natuurlijk onze Danny (die 's woensdags jarig was geweest en had getraceerd op overheerlijke door zijn moeder gemaakte cake!), die met Jos ons leerde zingen.

Sorry als ik nog iemand vergeten ben.

Op zondag gingen we weer terug. Nu regende het bijna de hele tijd, maar dat maakte niet meer uit. We zaten toch in de bus. We brachten nog een bezoek aan de prachtige kathedraal van Chartres, waarna we rond half een lunchpauze namen. Gerard heeft een nieuwe baan gevonden:

marktman. Hij stond al het eten op een grote aanhangwagen te verkopen bij opbod. Om half zeven waren we weer in Helmond.

Al met al een fijne en mooie reis, en daarom: Chantal, Kitty, Jos, Wim, Jan en iedereen die een goed humeur had: bedankt!!!

Nog een berichtje koorleden: we zijn goed binnen de financiële begroting gebleven.

Caroline

HET BOWLEN

Op 11 april gingen we met graad 1 en 2 en de sopranen bowlen. Dat was voor velen het eerste uitstapje met het koor. Daarom waren de namen nog niet bij iedereen bekend, wat nu wel het geval is. Dit alles vond plaats in sporthal De Braak in Helmond. Het was een hele strijd voor wie er zou winnen. Ik gooide op de helft voor Leontain die even was eten, maar ik mocht niet goed gooien want dan stond Leontain boven mij. Maar dat deed ik dus wel en gooide alles om. Dus bij de uitslag zou eigenlijk achter Leontain ook "Eefje" moeten staan. Het was een hardstikke leuke en gezellige avond. En dan nu de uitslag:

	punten		punten
1 Jan de Bruyn	73	10 Mijke	25
2 Leontain	70	11 Jan	21
3 Eefje	68	12 Mirte	20
4 Petra	58	13 Mikki	19
5 Susan	55	14 Anne	15
6 Kitty	51	15 Mai	13
7 Emiel	50	16 Wing-Ju	11
8 Teresia	38	17 June	8
9 Timo	37	18 Annemarie	7

Groetjes Eefje